

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 7 marca 1967 r.

Nr 14

Treść:
Poz.:

ZARZĄDZENIA:

69 — Ministra Kultury i Sztuki z dnia 20 lutego 1967 r. w sprawie sposobu przechowywania znalezionych przedmiotów o wartości naukowej lub artystycznej	117
70 — Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 30 grudnia 1966 r. w sprawie uznania za rezerwat przyrody	117
71 — Ministra Żeglugi z dnia 1 lutego 1967 r. w sprawie uprawiania żeglugi i spławu na śródlądowych drogach wodnych	118

69

ZARZĄDZENIE MINISTRA KULTURY I SZTUKI

z dnia 20 lutego 1967 r.

w sprawie sposobu przechowywania znalezionych przedmiotów o wartości naukowej lub artystycznej.

Na podstawie art. 185 Kodeksu cywilnego oraz § 12 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 czerwca 1966 r. w sprawie rzeczy znalezionych (Dz. U. Nr 22, poz. 141) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa o rozporządzeniu, należy przez to rozumieć rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 14 czerwca 1966 r. w sprawie rzeczy znalezionych (Dz. U. Nr 22, poz. 141).

2. Użyte w zarządzeniu określenie „konserwator” oznacza powiatowego (miejskiego) konserwatora zabytków w powiatach (miastach), w których konserwator został ustanowiony. Na pozostałym obszarze kraju oznacza wojewódzkiego (miasta wyłączonego z województwa) konserwatora zabytków.

3. Określenie „organ administracji finansowej” oznacza organ właściwy do odbierania zawiadomienia o znalezieniu rzeczy zagubionych, wymieniony w § 1 rozporządzenia.

§ 2. W razie przypuszczenia, że rzecz znaleziona stanowi przedmiot o wartości naukowej lub artystycznej, organ administracji finansowej zawiadomi w ciągu 7 dni konserwatora o znalezieniu rzeczy.

§ 3. Konserwator dokona oględzin znalezionego przedmiotu w ciągu 7 dni od otrzymania zawiadomienia i orzeknie, czy znaleziony przedmiot posiada wartość naukową lub artystyczną. Termin ten ulega przedłużeniu, jeśli zajdzie potrzeba zasięgnięcia opinii rzeczoznawcy albo właściwego muzeum, biblioteki lub archiwum.

§ 4. Jeżeli okaże się, że przedmiot znaleziony posiada wartość naukową lub artystyczną, konserwator postawi wniosek o oddanie go na przechowanie do odpowiedniego państwowego muzeum, biblioteki lub archiwum, zwanych dalej „instytucją”.

§ 5. Jeżeli przedmioty określone w § 4 staną się własnością państwową wobec nieodebrania ich we właściwym terminie przez uprawnionego, instytucja, której zostały oddane na przechowanie, wystąpi do właściwego organu administracji finansowej o przekazanie jej tych przedmiotów.

§ 6. Przepisy zarządzenia nie mają zastosowania do wykopalisk i znalezisk archeologicznych, do których stosuje się przepis art. 24 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o ochronie dóbr kultury i o muzeach (Dz. U. Nr 10, poz. 48).

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Kultury i Sztuki: *L. Motyka*

70

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 30 grudnia 1966 r.

w sprawie uznania za rezerwat przyrody.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 7 kwietnia 1949 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 25, poz. 180) zarządza się, co następuje:

1. Uznaje się za rezerwat przyrody pod nazwą „Wilanów” obszar o powierzchni 67,56 ha położony w Leśnictwie

Pelczyn Nadleśnictwa Wilanów w gromadzie Różanki w powiecie gorzowskim województwa zielonogórskiego.

2. W skład rezerwatu wchodzi oddziały 42 b, c, d, g, h, i, j, k, m, n, o, 60 h, 61 a, b, c, d, f, g, h, i, według oznaczeń przyjętych w planie urządzenia gospodarstwa leśnego na

okres 1962/63—1971/72 r. Granice rezerwatu zostały oznaczone na mapie rezerwatu w skali 1:20.000, stanowiącej załącznik do odpowiedniej pozycji rejestru tworów przyrody poddanych pod ochronę.

3. Rezerwat tworzy się w celu zachowania ze względów naukowych i dydaktycznych fragmentu lasu mieszanego pochodzenia naturalnego z udziałem buka na krańcowym stanowisku gromadnego zasięgu z charakterystycznym bogatym runem.

4. Na obszarze rezerwatu zabronione są:

- a) wycinanie drzew i pobieranie użytków drzewnych, z wyjątkiem wypadków uzasadnionych potrzebami gospodarstwa rezerwatowego, których zakres określi specjalnie w tym celu opracowany plan urządzenia gospodarstwa rezerwatowego, podlegający zatwierdzeniu przez Naczelnego Konserwatora Przyrody; do czasu sporządzenia, wymienionego planu dopuszczalne jest — po uzgodnieniu z konserwatorem przyrody — usuwanie drzew martwych, wywrotów i złomów w sposób nie narażający na zniszczenie otoczenia i powierzchni ziemi, z pozostawieniem w ziemi karpiny, oraz w razie potrzeby dokonywanie zabiegów pielęgnacyjnych,
- b) zbiór owoców i nasion drzew, krzewów i roślin ziel-

- nych, z wyjątkiem nasion na potrzeby odnowienia lasu, których pozyskiwanie może odbywać się na warunkach ustalonych przez konserwatora przyrody,
- c) zbiór ziół leczniczych oraz innych roślin lub ich części,
- d) niszczenie i uszkodzanie drzew i innych roślin,
- e) pozyskiwanie ściółki leśnej i pasanie zwierząt gospodarskich,
- f) niszczenie gleby i pozyskiwanie kopalin,
- g) zanieczyszczanie terenu rezerwatu i wzniesienie ognia,
- h) polowanie, chwytanie, płoszenie i zabijanie dziko żyjących zwierząt, niszczenie gniazd, wybieranie jaj i piskląt wszystkich gatunków ptaków,
- i) umieszczanie tablic, napisów i innych znaków, z wyjątkiem tablic i znaków związanych z ochroną rezerwatu,
- j) wnoszenie budowli oraz zakładanie lub budowa urządzeń komunikacyjnych i innych urządzeń technicznych,
- k) przebywanie na terenie rezerwatu poza miejscami wyznaczonymi przez konserwatora przyrody.

5. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego: *R. Gcsing*

71

ZARZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 1 lutego 1967 r.

w sprawie uprawiania żeglugi i spławu na śródlądowych drogach wodnych.

Na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 3, 4, 5, 6 i 7 i ust. 5 ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o żegludze i spławie na śródlądowych drogach wodnych (Dz. U. z 1952 r. Nr 26, poz. 182 i z 1960 r. Nr 29, poz. 163) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy wstępne.

§ 1. Przepisy zarządzenia obowiązują na śródlądowych wodach, uznanych za żeglowne lub spławne na mocy odrębnych przepisów.

§ 2. 1. Za statek uważa się obiekt pływający z własnym napędem mechanicznym lub bez napędu, używany na śródlądowych drogach wodnych do przewozu ludzi, zwierząt, towarów i poczty, do robót technicznych i pomocniczych, do uprawiania rybołówstwa i sportu bądź używany jako zakład kąpielowy, koszaraka, świetlica lub przystań pływająca.

2. Za statek z własnym napędem mechanicznym uważa się statek posiadający wbudowane na stałe urządzenia napędowe.

3. Za statek pasażerski uważa się każdy statek z własnym napędem, przeznaczony do przewożenia powyżej 12 pasażerów.

4. Za holownik uważa się statek z własnym napędem, przeznaczony lub przystosowany do holowania innych statków (przyczep) lub tratw.

5. Za pociąg holowniczy uważa się zespół składający się z jednej lub więcej przyczep holowanych przez jeden lub więcej holowników.

6. Za pchacz uważa się statek przeznaczony lub przystosowany do pchania statków.

7. Za zestaw pchany uważa się usztywniony zespół statków, składający się z pchacza i barek pchanych.

8. Za lodolamacz uważa się statek z własnym napędem mechanicznym, przeznaczony lub przystosowany do łamania lodów.

9. Za statek techniczny uważa się statek z własnym napędem lub bez napędu, przeznaczony do robót technicz-

nych lub pomocniczych (pogłębiarki, dźwigi pływające, kafary, prądówki, warsztaty pływające itp.).

10. Za statek do przewozów międzybrzegowych uważa się prom lub łódź przeznaczoną do przewozu towarów lub osób z jednego brzegu na drugi.

11. Za statek znajdujący się w ruchu uważa się statek, który nie jest złączony jakimkolwiek urządzeniem z lądem lub dnem drogi wodnej i nie znajduje się na mieliźnie, a pozostaje pod działaniem maszyn, wiatru, prądu wody lub jest holowany z brzegu.

12. Ilekroć w niniejszym zarządzeniu jest mowa o powierzchni statku w metrach kwadratowych, należy przez to rozumieć iloczyn największej długości i największej szerokości statku (u bocznołowców bez obudowy kół). Największą długość statku wymierza się pomiędzy skrajnymi pionami na osi podłużnej statku ze złożonym sterem. Największą szerokość statku wymierza się między skrajnymi pionami w płaszczyźnie najszerzej osi statku prostopadłej do osi podłużnej.

13. Za tratwę uważa się jednostkę spławianego drewna odrębnie transportowaną. Tratwa może się składać:

- 1) z dwóch lub więcej tafli (tablic) lub pęczków uszeregowanych kolejno za sobą,
- 2) z dwóch lub więcej pasów utworzonych z tafli lub pęczków,
- 3) z otoczonych trwałą pływającą oborą (obramowaniem) luźnych pęczków, dłużyc lub kłód.

Tafla (tablica) jest to najmniejsza jednostka spławianego drewna, składająca się z ułożonych obok siebie na wodzie i złączonych w całość dłużyc lub kłoców. Pęczek jest to najmniejsza jednostka spławianego drewna, utworzona ze złączonych w całość dłużyc lub kłód uformowanych w owalny pęczek. Pas stanowi kilka połączonych ze sobą tafli lub pęczków.

14. Za porę dzienną uważa się część doby od wschodu do zachodu słońca, a za porę nocną część doby od zachodu do wschodu słońca.